

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ.

Неравнитѣ условия въ живота.

Тази е любимата тема на ония, които не сж доволни отъ сегашния строй. Тѣ пишатъ, говорятъ и увещаватъ, особено работната класа, че щомъ взематъ властта, веднага ще приложатъ принципа на равенството, който лежи въ основата на тѣхната политико-икономическа доктрина.

На сжщата тая тема заговори преди нѣколко дена и единъ мой познатъ, който искаше да ме убеди въ правотата на тезата. си. Казахъ му:

„Ти имашъ две хувави момичета: едната е руса, красива съ сини очи и съ чудно хубавъ гласъ; но тя е свенлива и твърде нерешителна. А другата е черноока, пѣргава и твърде сръчна. Тя е строга, решителна и добра. Защо не имъ даде сжщитѣ качества и характеръ Онова, което поддържа и за което претендирашъ отъ обществото, защото ти не стори? А щомъ го сторишъ, имай добрината да ни съобщишъ и секретата, за да ти подражаваме“.

За преравняване напр. на заплатитѣ най-много се говори презъ 1848 година; когато болшевикитѣ взеха властта, първата имъ задача бѣ да свалятъ пагонитѣ на офицеритѣ и да ги зачислятъ на казанъ като обикновени войници; всички работници, безъ огледъ на работата що вършатъ, да получаватъ еднакви заплати. Така ли е днесъ въ С.С.С.Р.? Пагонитѣ си дойдоха на мѣсто и всѣки работникъ си зае мѣстото. Защо? Живота излѣзе по-силенъ отъ теоритѣ. Умитѣ и сръчните работници отказаха да бждатъ третираны и приравнявани съ другаритѣ си лентяи и несръчници. Прогреса се стига чрезъ разума — бавно, но сигурно. Само утопиститѣ и хората на кабинетната работа мислятъ, че свѣта може за мигъ, съ магическа вагетка да се преустрои, и то тѣкмо тѣй, както тѣ желаятъ.

Сжщото мислѣха и болшевикитѣ въ С.С.С.Р. Като се натъкнаха тѣкмо на обратни резултати — бавно, но сигурно се връщатъ назадъ къмъ опитанитѣ форми и начини на управления, въпрѣки, че излѣха толкова злъчь противъ тѣхъ. Мнозина желаятъ равенството, безъ обаче да се постараятъ по-внимателно да вникнатъ въ непреодолимитѣ мѣчноти на които се натъкватъ тѣхното желание.

Напр. да кажемъ на нѣкои работници: „Вие твърде много се измжчвате, изнемогвате отъ усиления си трудъ; не бихте ли се съгласили съ малко по-други усилия да станете, инженери, архитекти, професори и пр. Ще работите въ топли и по-удобни заведения, заобиколени съ книги... ще рисувате планове... ще държите лекции... и следъ около 20 изпита ще вземете мѣстото на вашитѣ началници. Увѣренъ съмъ, че само следъ месецъ два ще ви кажатъ: „Вземете си книгитѣ и плановетѣ — па ни дайте лопатитѣ и тѣрнакопитѣ, и ни зачислете на ново на парционъ“. Но, ще кажатъ: да! но, това го казватъ, защото сж вече възрастни. Ако отъ малки бѣха свикнали съ тоя трудъ, не би се случило това.

Всички, които сж били основни или гимназиални учители, знаятъ въ всѣко отдѣление или класъ колко ученици има трудолюбиви и колко наистина интелигентни. Голѣмата частъ учатъ отъ страхъ, а друга частъ преждевременно напускатъ училището за да се отдадатъ на физически трудъ. Не равенството прави хората щастливи, а добрия редъ, като всѣки получи мѣстото си съ огледъ на подготовката и способноститѣ си. Никога хората не сж имали еднакви способности и дарования, и като така, несправедливо и обидно ще бжде да ги подведемъ всички подъ единъ знаменателъ по отношение възнаграждението на труда имъ. Днесъ, ако на 100 души дадемъ по 1000 лева, подиръ 6 месеца ще видимъ, че едни сж препечелили още толкова, а другитѣ мратъ отъ гладъ. Прахосничеството, мързеля и некадърността на нѣкои отъ тѣхъ, ще създадатъ ново неравенство. Нуждна е, следователно, една промѣна, не толкова въ законитѣ, колкото въ душичѣ и възпитанието на хората.

Отъ направения опитъ за приравняване на всички обществени слоеве, въ С.С.С.Р. видѣхме, че абсолютно равенство е мечта на утопиститѣ. Днесъ има ли равенство въ С.С.С.Р.? Надъ селянитѣ и работницитѣ не господствува ли деспотизма и диктатурата? Живота е като една музикална гарнитура; съ високи и низки тонове, но всички наредени отъ музиканта на петолинята, даватъ чудна и дивна хар-

Свещениятъ огънь.

До Негово Величество
БОРИСЪ III
Царя на всички българи.

Придружително писмо отъ Варненско-Преславския Митрополитъ ЙОСИФЪ

ВАШЕ ВЕЛИЧСТВО,

Въ присѣствието на голѣма частъ отъ клира изъ Преславската околностъ, народъ, народни първенци и нарочнитѣ пратеници отъ столицата, днесъ, 18 май, недѣля — 6 часа сл. пладне, 1941 година, отслужихъ велика вечерня съ благодарственъ молебень въ храма-паметникъ на стария Преславъ, следъ което взехъ една частъ отъ елей, намиращъ се въ кандилото на свещения огънь и го вложихъ въ изпратеното ми отъ Ваше Величество специално кандило, което лично запалихъ отъ свещения огънь и вѣрчихъ на пратеницитѣ, за да го поднесатъ лично на Ваше Величество.

Следъ обща къмъ Господа Бога молитва, факлоносцитѣ и хранителитѣ на елей потеглиха въ 7:30 часа сл. пладне за столицата, изпратени тържественно и радостно отъ всички присѣствували.

Ваше Величество,

Отъ националната мистика и величието на древния Преславъ и отъ красотата и олтарната тишина на Патлейна е съчетанъ елей, който дава свещения и неугасимъ огънь на българския духъ.

мония.

Единъ оркестъръ е толкова по-хубавъ, колкото отъ по-разновидни инструменти се състои.

Ако единъ профанъ, не може да се наслади и да почувствува вълшебната хармония на една музикална творба, кой е виновенъ? Музикалната творба или слушателя?

Сжщо така си представяме нѣщата въ живота. Едни хора сж надарени съ голѣми качества — други съ малко.

Едни ставатъ народни водачи, други обикновени работници. За всѣкиго има, обаче, мѣсто подъ Божието слънце и въ тая грандиозна машина. Отъ различнитѣ и разновидни занятия произлиза социалната хармония, която изтъква съ възторгъ човѣшката душа и го тика къмъ творчество. Борбата за абсолютно равенство, е излишна и вредна, тя може да прати нѣколко демагози въ народното събрание, но не разрешава народния проблемъ. Нека борбата се насочи къмъ издигането на трудящиятъ се народъ, морално и интелектуално, и къмъ подобрене на социалния трудъ. Всичко това, обаче, нека бжде не чрезъ насилие, а социаленъ и законодателенъ редъ.

Редактира комитетъ.

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“ ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

Свещенъ е огънятъ на древния Преславъ, защото светецъ е царь и святи и велики сж мжжетѣ, които го запалиха въ душата на българския народъ.

Духоветѣ на Св. Царя Бориса I и сподвижницитѣ му — народни светни, духоветѣ на Симеона Велики и славнитѣ му боляри бдятъ върху светото киндило, пазятъ и поддържатъ свещения огънь на древния Преславъ.

Отъ този елей преди едно хилядолѣтие Св. Царь Борисъ I изпрати за вѣковното българско кандило Охрида синъ.

И това кандило, запалено отъ Святаго Климента Охридскаго до днешенъ гори и свѣти, топли и освещава душичѣ и сръцата на нашитѣ братя изъ цѣла Македония.

Свѣтлината и топлината на това кандило упазиха църковно-националния животъ на тамошнитѣ ни братя цѣлъ и неповреденъ.

Ваше Величество,

Дивенъ и великъ е Господъ и неизповѣдими сж Неговитѣ пѣтица!

Нему, Господа Богу, било угодно следъ едно цѣло хилядолѣтие народътъ ни да има Царь, който, като носи името на Св. Царь Борисъ I и като върви по пѣтя на неговия духъ, да стига славно съ скиптѣра си до Охрида синъ.

Ваше Величество,

Богу било угодно следъ едно хилядолѣтие Вие да допълните съ сжщия елей на древния Преславъ сжщото вѣковно българско кандило — Охрида синъ.

Дано свѣтлината и топлотата на изпращания за Охридъ отъ Ваше Величество елей, благославянъ и освѣщаванъ отъ архиереитѣ на сжщата родна църква, на която бѣ великъ архиерей Св. Климентъ Охридски, да гори и свѣти, да топли и освѣщава хилядолѣтно душичѣ и сръцата на тамошнитѣ ни братя, за да могатъ и тѣ, въ свободата и съ радостъ да творятъ величието и красотата ни общата на татковина България свята.

Моля Ваше Величество, да приемете това придружително писмо, като свидетелство предъ Васъ и предъ братята ни изъ Македония за това, че елей и свещениятъ огънь изхождатъ наистина отъ кандилото на древния Преславъ.

На Ваше Величество усърденъ молитствувателъ

п.) Варненский и Преславский
Митрополитъ Йосифъ

Тази историческа грамота е написана художествено на пергаментна хартия отъ художника Р. Жековъ съ красива църковно-славянска кирилица и богато окрасена съ старобългарски орнаменти и плетеници, както на първата страница гдето стои надписа така и на вътрешнитѣ страници.

Грамотата е вложена въ кожена папка — подвързия сжщо на първата страница съ старобългарска бродерия най-тежъкъ стилъ върхи коприна. Кожената подвързия има червенъ цвѣтъ.

Протоиерей Дим. Андреевъ

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 9).

Православенъ. Питамъ за нѣща съвсемъ ясни: „Богъ не иска служби отъ човѣшки рѣце“ (Дѣян. 17, 25). Ето това ние наричаме протестанско буквоедство. Това е ясно. Отнася се до Атинскитѣ езически идоли... Богъ не искалъ да се кръстимъ съ рѣце! че това се отнася до езическитѣ богове, които се нуждаятъ отъ помощъ... Направени отъ човѣшки рѣце, когато нашиятъ Творецъ и Владиката на свѣта не се нуждае отъ нищо, „Самъ дайки на всичко и животъ, и дихание, и всичко“. (Дѣян. 17, 25).

Самъ Той е казалъ: „Който Ме изповѣда предъ човѣцитѣ, него ще изповѣдамъ и азъ предъ Своя Небесенъ Отецъ“ (Мат. 10, 32). „Ние желаемъ съ това да се хвалимъ (съ явното кръстно изповѣдание)— съ кръста“ (Гал. 6, 14). Защо ни упрѣквате? Какво зло вършимъ? Щомъ споменемъ името Господне, ние веднага правимъ спомена вѣченъ — спасителния кръстъ Господенъ.

Протестантинъ. Но защо именно това трѣбва да става съ рѣце, ... кръстно изповѣдание съ рѣце, а да не става по-явно и по-силно съ уста?

Православенъ. Разбира се, преди всичко ние изповѣдваме нашия Спасителъ отъ уста и сърдце, но тъй като по думитѣ на Апостола, трѣбва да прославяме Бога не само съ душата си, но и тѣлесно, то къмъ първото (душевното) се прибавя и тѣлесното изповѣдание — кръстното знамение и поклонитѣ. Точно тъй, както ни поръчва и Апостолъ Павелъ (1 Коринт. 6, 20). Полагайки кръстното знамение на себе си, ние нагледно предъ всички свидетелствуваме, че вѣрваме въ спасението, извършено нѣкога на кръста отъ най-светия Синъ Божи. Събирайки тритѣ първи прѣста на ржката си за кръстене, ние изобразяваме съ това нашата вѣра въ Св. Троица, а съ двата останали — вѣрата ни въ дветѣ естества на нашия Господъ Исусъ Христосъ, живѣлъ на земята като човѣкъ и Богъ. Допирайки тъй събранитѣ прѣсти до челото, сърдцето и гърдитѣ си, ние показваме, че всички части отъ нашето същество сж осветени съ съ кръстнитѣ страдания Негови. Ние съ това пазимъ главата си — центъра на душевнитѣ ни способности — умъ, разумъ и разсъдъкъ; пазимъ сърдцето си отъ зли чувства; пазимъ гърдитѣ си — своята човѣшка мощь отъ отслабване; пазимъ най-после, общо казано петтѣхъ си външни сѣтива — чисти, такива, каквито ги направи Богочовѣкътъ на кръста съ петтѣхъ си рани, отъ което тече цѣлительния небесенъ лѣкъ — кръвта Му.

Вашия упрѣкъ ни напомня подобнитѣ на васъ хулители, враговетѣ на Христа, гледайки Го повѣсенъ на кръста „като Му се кланѣли Му се присмивали“ (Мат. 27, 30; Марк. 15, 18 — 29; Лук. 22, 63—65; Иоан. 10, 1—3). Недейте ни се присмива, кога се кръстимъ, напротивъ, прогонете вашето безвѣрие съ удране по гърдитѣ, като стотника началникъ на стражата при кръста Христовъ. Той е първиятъ човѣкъ, който повѣрвалъ и се прекръстилъ. Лонгинъ е името му. Вижда страшни знамения... слънцето тъмнѣе... земята се тресе... гръмъ и мълнии... Повѣрвалъ човѣкътъ. Подига дѣсната си рѣка на челото, навежда се, удря се по гърдитѣ и произнася: „Наистина билъ Синъ Божий“ (Мат. 27, 54). Отсѣкли му ржцетѣ, гдето се прекръстилъ и изрекълъ тѣзи думи — да не се кръсти вече.

Протестантинъ. Но това трѣбва да е измислица...!

Православенъ. Тѣй не би се изразилъ никога, ако бѣше видѣлъ земята днесъ яма въ гр. Иерусалимъ, издѣлбана дълбоко всрѣдъ скалитѣ тамъ въ 326 г. отъ царица Елена — хладенъ и влаженъ днесъ храмъ, въ който се злиза по 42 стѣпала. На Голгота ако бѣ видѣлъ кръста Господенъ, ти би пречупилъ шията си, би навелъ своя лобъ за да видишъ лоба на Адама — сѣдбата си „юдолъ на мъртвитѣ“ (Иерем. 31, 40).

Протестантинъ. Вѣрно, Голготския лѣкъ е силенъ. Кръстната любовъ Христова суши ненавистята. Св. Голгота, морнитѣ склопени Христови очи преобразяватъ човѣшката слабостъ и нѣжната жалостъ. Тѣ го правятъ (човѣка) силенъ и способенъ за християнски подвизи.

Православенъ. Да. Въ радостъ и скръбъ, въ беда и неволя, никога не се срамувай отъ достойнитѣ за поклонение знаци на нашето спасение, които служатъ за начало на всички добрини, необходими за съществуването ни. Носи, като вѣнецъ и украса Христовия кръстъ на гърдитѣ си, защото чрезъ него се извършва всичко що ни е нужно. Кръстътъ е образъ на нашето спасение, всеобщата свобода и милосърдието на нашия Спасителъ, Който сжщо като овца се поведе на заклонение (Исаия 53, 7).

Протестантинъ. Наистина, ти ме въведе въ сириозенъ размисълъ. Когато се кръсти човѣкъ, на челото му личи живата надежда и душата му става по-свободна.

Кръстътъ е отпечатва въ ума. Става ти ясно, защо кръста е спасилъ и преобразилъ свѣта, какъ всички сж повѣрвали чрезъ отпе-

Свещ. Йорд. Светославовъ.

ЦЪРКВА и КАНОНИ.

Като кажемъ „държава“, всѣки разбира, че това е царство или господарство, което има свои поданици. Всѣка държава има свои закони, по които се управляватъ и живѣятъ поданицитѣ на тая държава.

А какво е църквата? Църквата е царство Божие на земята.

Или още по-ясно: Църква е общество отъ хора, които вѣрватъ въ Исуса Христа, и които сж съединени помежду си въ единъ общъ духовенъ съюзъ чрезъ единството на вселенското изповѣдание, които получаватъ чрезъ св. Тайни освещения съ благодатта на св. Духъ и които духовно се ръководятъ отъ наследилитѣ апостолската власть подъ видимото главенство на Христа, за достигане вѣчно спасение.

Църквата има за задача да направи човѣка щастливъ на земята и да го приготви къмъ блаженъ, вѣченъ и безсмъртенъ животъ. А господарствата се грижатъ само за осигуряване земно благосъстояние на своитѣ поданици, безъ да се грижатъ за тѣхната задгробна сѣдба.

Устройството на църквата е установено отъ Бога, и за да постигне своята целъ, тя има свои закони, които точно опредѣлятъ отношенията между нейнитѣ членове и самата нея въ цѣлата ѣ съвокупностъ, по отношение на други власти.

Църквата се управлява отъ закони, които се наричатъ „канони“ или „правила“.

Тѣзи „правила“ иматъ задължително значение не само за православната църковно-правна наука, не само за общото и частно църковно право, но и за живия, практическия животъ на всички членове на църквата, на духовници и миряни, които сж подъ невидимото главенство на Господа Исуса Христа.

Всички „правила-канони“ сж изложени въ основния канониченъ сборникъ на православната църква, издаденъ въ Цариградъ презъ 883 година, който е известенъ съ името „Номоканонъ въ XIV титула“. На първо мѣсто въ този сборникъ се намиратъ 85-тѣ правила на св. апосто-

чатъка кръстовъ по умоветѣ човѣшки... Става ми напълно ясно въздействието дори и на механическото кръстене и поклони предъ кръста...! Разбирамъ напълно психологията на всѣки отъ нашитѣ братя протестанти; щомъ не се кръстимъ и живѣемъ безъ кръста по себе си, ние сме само, както казва Ап. Павелъ „хора душевни, които не могатъ да приематъ нищо отъ това що е отъ Духа Божий“.

(Следва).

Моята пѣсенъ.

Разлѣй се моя, волна пѣсенъ, съ дѣха на топълъ развигоръ! Ти носишъ въздухъ чистъ и пресенъ-разлѣй го въ новия просторъ!..

И съ твоя полѣхъ много пжпки ще цѣвнатъ, зная, за животъ... Събуждай бодри, свежи трѣпки, въ кръвта на моя смѣлъ народъ!

Сега, когато по земята се водятъ кървави войни, запѣй за миренъ трудъ въ полята — за слънчеви честити дни!

И нека вѣтъртъ отвѣе звънливия ти гласъ-челикъ отъ Шаръ до Дунавъ и Егея — предѣли на народъ великъ!

Разлѣй се моя, родна пѣсенъ, съ дѣха на цѣвнали липи! Въвъ твоя въздухъ здравъ и пресенъ несдържна радостъ да кипи!

Константинъ Гиндевъ

Най-новото!

Известния ромънски журналистъ Бацария — цинцаринъ по народностъ и голѣмъ българомразецъ, излиза съ статии въ в. „Универсулъ“, тоже българофобски — съ нова теория, че Крали Марко билъ цинцаринъ-ромънинъ, възпятъ въ тѣхнитѣ пѣсни като Марку Крайшору. Минавалъ за голѣмъ сръбски герой и таченъ отъ всички южни славяни.

Унгарския владетель и военачалникъ Ioan Hunyadi Corvin, и той билъ ромънинъ-цинцаринъ. Сърбитѣ го тачели и наричали Янку Сибияну. Минавалъ за голѣмъ мждрецъ и герой отъ категорията на Марку Крайшору (Крали Марко) До края на войната ще видимъ още колко сръби, българи и унгарци били цинцари по произходъ и народностъ. Какви работи търпи книгата! да дращятъ по нея гений... отъ рода на Бацария...

ли. Тѣзи правила засѣгатъ различни задължения и права на християнитѣ. Така 69-то правило на апостолитѣ предписва, ако нѣкой членъ на църквата не пости презъ великия постъ, или въ срѣда и въ петѣкъ, то ако е духовно лице да му се смене работо, ако ли е мирянинъ да се отлъчи отъ църквата, освенъ когато на това прѣчи нѣкоя физическа слабостъ.

42 и 43-то апостолски правила предписватъ, ако епископъ, свещеникъ, дяконъ или мирянинъ се предаватъ на пиянство и азартни игри то духовнитѣ лица се низвергватъ, а мирянитѣ се отлъчватъ.

Свещеноикономъ Ат. П. Маджаровъ.

Ангелитѣ-хранители.

Когато прекрасниятъ день измина и на земята настъпи ясна нощъ, виждаме ние по небето безбройно число звезди.

Ако пѣкъ въоръжимъ окоето си съ далекогледъ, задъ тия звезди ще видимъ още много милиони други, подобни. Споредъ науката, всѣка една отъ тия милиарди звездици се движи по свой опредѣленъ пжтъ, посоченъ ѣ отъ Твореца, безъ една съ друга да се блъскатъ и разрушатъ.

И колко прекрасна е нощта съ звездно небе!... Какъ тая картина възвишава и пречистя човѣшкитѣ мисли, човѣшката душа!... И човѣкъ не може да се начуди и порада на Божието творчество и всемогущие!...

Снемемъ ли погледъ на земята тамъ виждаме друго безбройно множество творения на Божията дѣснаца: гигантски планини, които ни зашеметяватъ съ височината си; обширни и бездѣнни морета, които навѣватъ ужасъ съ рева си; прелестни долини, които ни мамятъ съ прохладата си, кристални езера, въ които се оглежда небето и... милиарди разни насекоми и мушици, влѣчуги и четвероноги, тревопасни и месоядни и всѣкакъвъ видъ твари... А надъ всичко гледаме човѣка, съ неговото сложно тѣло и изтънчена, нѣжна душа, създаденъ да господарува надъ земята.

Всичкото това, обаче, е тъй наречениятъ видимъ свѣтъ.

Светата наша църква пѣкъ учи и

изповѣдва, че Богъ е сътворилъ и невидимъ миръ. Тоя невидимъ свѣтъ сж ангелитѣ или ангелскиятъ миръ?

На много мѣста въ светото Писание четемъ за съществуването на ангелитѣ.

Така, ангелъ е заповѣдалъ на Авраама да задържи ножа си и не принесе сина си жертва (Бит., 22: 11—12); ангелъ е спасилъ Авраамовия братъ Лота (Бит., 19: 1 и нат.); ангелъ е възвестилъ на Сара за раждането на Исаака (Бит., 18: 2 и нат.); ангелъ е възвестилъ на Захария за раждането на Иоана Предтеча (Лука, 1: 11 и нат.); на св. Дева Мария — раждането на Спасителя (Лука, 1: 26—38); ангелъ внушилъ на Иосифа и Мария да бѣгатъ въ Египетъ (Мат., 2: 13 и нат.); ангелъ отвалить камѣка отъ гроба господенъ (Мат., 28: 2); ангелъ извелъ ап. Петра изъ тъмницата (Дѣян., 12: 7—10) и тъй натакъ...

Числото на ангелитѣ е голѣмо. Св. пророкъ Даниилъ видѣлъ въ едно съновидение, че „хиляди хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетъ предстояха предъ Него (Даниилъ, 7: 9—10).

Ангелитѣ сж безплътни духове, безгрѣшни по благодатъ същества, които винаги виждатъ Божието лице и сж Божии слуги — тѣ сж изпълнители на Неговитѣ заповѣди и споредъ това иматъ различни степени: ангели, архангели, херувими, серафими, начала, власти, сили, многоочисти, шестокрилати и пр.

Господъ Исусъ, нашиятъ Спасителъ, и светата Църква съ Него, учатъ, че и всѣки християнинъ си има по единъ ангелъ хранителъ (пазителъ).

Ангелтъ-хранителъ се дава човѣку по врелето, когато става християнинъ, значи, при светото Кръщение. Кръщаваниятъ се присъединява, чрезъ кръщението, къмъ общество-

М. Ж. Марковъ,
директоръ на в. „Бълг. бранителъ.“

Социалната дейност на църквата

Чрезъ любезната покана на г-на Редактора на почитаемия в. „Хр. защита“ съм помолень да дамъ дълнитъ обяснения, които правя съ удовольствие въ кжсата форма на тая статия. Следниятъ поводъ стана и нейна причина. Въ брой 5. на казания в-к азъ съ радостъ прочетохъ прекрасната уводна статия на Прот. П. Икономовъ. Каква голъма бѣ радостта ми да открия заключителнитъ думи:

— Фашизмътъ, нац.-социализмътъ, комунизмътъ—това сж идеи-програми. Всѣки по своему разрешава голѣмия социаленъ въпросъ — да се създаде новъ строй, новъ свѣтъ съ повече слънце, правда и миръ. Настъпни моментътъ, когато всички потиснати и онеправдани народи трѣбва да заематъ мѣстата си въ тая гигантска борба и съ общи усилия спасятъ себе си и човѣчеството отъ вѣчния тероръ и заплахи на пиратитъ и тия що сж събрали златото на свѣта — не за да облекчатъ сждбата и мжката, а да го потиснатъ и систематически експлоатиратъ.

Като откровение ми паднаха на сърдцето революционнитъ думи на Всеблагоевѣйния авторъ и азъ си казахъ:

— Щомъ в-ци вече, като „Христ. защита“, почнаха да виждатъ социалната страна на Христовото Евангелие, наистина „настъпилъ е моментътъ, когато всички потиснати и онеправдани“, ще намѣрятъ своята правда и свобода!

И процитирахъ горния пасажъ въ р-ка си „Български бранителъ“ съ следния надсловъ (бр. 123/25):

— Едно време не можеше да се пишатъ подобни работи, още повече отъ православенъ свещеникъ!

Тоя надсловъ е виновникъ за тия ми редове. Редакцията на в. „Хр. защита“ въ бр. 8. пише:

— Понеже не е ясно що е искалъ да каже г-нъ Редакторътъ на „Б. бранителъ“ съ тая си бележка, ние го молимъ да има добрината да се доизкаже и дообясни било чрезъ собствения си органъ, било чрезъ нашия. Ще чакаме и ще се повърнемъ по тоя въпросъ, който е тъй интересенъ и съвремененъ (к. м.). Наистина, какво съмъ искалъ да кажа съ моята бележка?

1. Срѣдецътъ на мисълта ми разбира се, е изразътъ „подобни работи“. Кои сж тѣ? Какви сж?

— Виждаме идейността въ социално-икономичнитъ движения „да се създаде новъ строй, новъ свѣтъ съ повече слънце, правда и миръ“. А така изказана мисълта, революционната борба става пѣсенъ, творчество и любовъ. Дори въ нейната святостъ, тъй както и Хитлеръ ги е схваналъ: „Фашизмътъ, нац.-социализмътъ и комунизмътъ“ сж прими-

рени въ едно — тѣ ставатъ „гигантска борба съ общи усилия“ противъ вѣчния тероръ и заплахи на пиратитъ, що сж събрали златото на свѣта, за да потиснатъ човѣка-братъ и систематично да го експлоатиратъ...“

Подобни работи, казвамъ, наистина, сж откровение днесъ. Тѣ сж знакъ за новъ завой въ историята не само на човѣчеството, но и въ нашата малка действителност. Безъ бруталностъ, безъ проливане на братска кръвъ, ние сме порасли и много сме отишли вече напредъ. Предъ дверитъ на Христовата правда сме, която не само вече ще се проповѣдва, но ще се прилага въ „пълнота на животъ“, за който животъ Христосъ казва, че е дошелъ на тоя свѣтъ (Иоан. 10:10) — за „сждба“, и „правда“, като призовава — по думитъ на прот. Икономовъ — „потиснатитъ и онеправданитъ“ (или: „Дойдете при Мене всички, които сте отрудени и сте обременени...“ Мат. 11:28). Колко много още трѣбва да се каже по тая тема, която може благодарно да се развие надълго и широко въ тия дни, и която редакцията на „Хр. защита“ намира за интересна и съвременна, та обещава „да се върне по нея“. Затова на второ мѣсто азъ казахъ:

2) „Едно време не можеше да се пишатъ подобни работи“. И това време не бѣше далече. Слава Богу, днесъ не е така: — ето! прот. Икономовъ свободно разглежда, сравнява и приравнява „фашизма съ... комунизма“. И то — въ в-к, какъвто е „Хр. защита!“ Не е ли чудно всичко това? Не е ли върно, че едно време не можеше да се пишатъ подобни работи? Може ли напр. днесъ да се пише съ такъвъ спокоенъ и академиченъ тонъ, като тоя на прот. Икономовъ, за фашизма и нац.-социализма въ С.С.С.Р.? Слава Богу, пакъ ще кажа, че у насъ не е така!

3) На 3-то мѣсто става въпросъ въобще за православния свещеникъ въ връзка съ нашата тема и всичко казано до сега.

Другата радостъ, другото, блѣснало, като свише въ душата ми, откровение бѣше обстоятелството, че всичко това, именно, е писано отъ нашъ роденъ, български свещеникъ, и си казахъ:

— Долу всички ония, които коряха църквата, а главно, че свещеникътъ у насъ билъ некадѣренъ, необразованъ и безъ призвание (народнитъ представители г. г. Спрунджевъ и Стояновъ въ Народното събрание — в-к „Бълг. бранителъ“ бр. 123/25 стр. 8). Съ въпросната статия на почитаемия прот. Икономовъ сѣкашъ се слага нова ера за нашето образовано и интелигентно духовенство.

Въ тоя редъ на мисли азъ се по-

Протоиерей Д. Андреевъ.

Непогрѣшимостъ на Папата и Щросмайеръ.

(Отговоръ на католишкия патеръ Л. Драгановъ въ България).

Направихме си трудъ да преведемъ и препечатаме въ варненския в. „Хр. защита“ речта на католишкия епископъ Щросмайера — отхвърлянето на католишкия догматъ за главенството и непогрѣшимостта на Римския Папа, за да получимъ неочаквано упрѣка на папишача, българинъ, о. Л. Драгановъ въ тѣхния католишки в. „Истина“ отъ 8 май т. г. брой 846.

На о. Драганова ще кажемъ отъ своя страна само тази малка неопровержимостъ, за да я има предвидъ когато пише по това фамозно главенство и непогрѣшимостъ на своя папа (той обещава да пише по този въпросъ пояснително).

Ние, о. Драгановъ, не сме фанатизирани папомразци. Не сме и шовинисти, за да ви кажемъ, че не ви е мѣстото въ православна България, защото понятието българинъ е синонимъ на понятието православенъ. Ние привеждаме речта на дѣда Щросмайера не за това, че я само харасваме като класическа въ XIX вѣкъ за Св. Християнска Църква. Щросмайеръ е Вашъ католически владика, не е православенъ. Не, не за това вземаме перото днесъ, за да влизаме въ полемика съ васъ и спираме и зачеркваме историческитъ събития и нѣща. Насъ никой не ни пита; какво желаемъ; нито васъ католишкиятъ църковникъ въ България пита нѣкой. Насъ ни боли свръшека на вашата пледоария, какво, че исторически ние дължимъ своята обща и църковна свобода само на Римъ. Това е ваша лична маниашина; ваша заблуда... Кое ще следва да поправяме, по вашитъ думи? За каква наша вина се споменува? За какво отцепление... каква грѣшка наша? Да, бързае да благодаримъ на Бенито Мусолини — народния Римски водачъ, но не и на васъ о. о. Драгановци въ България. Защо прелѣскватъ вѣрата съ политическитъ наши работи, свобода и величие? Какво величие дъл-

молихъ Богу да благослови Родната православна църква и нейното достойно свещенство, като му благодарихъ горещо!

Впрочемъ, това е накратко онова, което съмъ мислилъ и ме е вълнувало, като отбелязахъ къмъ съвременната и социално правдива статия на прот. П. Икономовъ.

— Наистина, едно време не можеше да се пишатъ подобни работи, още повече отъ православенъ свещеникъ.

Благодаря и на поч. редакция на върния бранителъ на вѣрата в. „Хр. защита“ за възможността, която ми дава да се изкажа и по тоя начинъ да бжда полезенъ на читателитъ и българската общественост!

жимъ на васъ неканенитъ въ България папишачи? Църковно? да сте ни направили по-добри и по-вѣрующи — въ никой случай! Политически? да. Нашата дълбока признателностъ и благодарностъ. Покланяме се предъ падналитъ италианци-католици въ сегашното освободително дѣло. Цѣлуваме и ржката на папата като владика християнски. Това е повеля канонично християнска. Но догмата за главенството и непогрѣшимостта на папата не признаваме. Историята неподкупната история не ни позволява това, нито пъкъ съвѣстта. Историческата истина е малко по-друга. Историята се не затрива. Историята се не спира. Ние на нея държимъ, нея ще защитаваме, припомняйки я. Че догматътъ за непогрѣшимостта на папата не е билъ навреме подигнатъ, предлаганъ, неприеманъ или отхвърленъ отъ католика-владиката Щросмайеръ на Ватиканския съборъ; че имало или нѣмало основание (споредъ васъ) въ св. Писание, всичко това далечъ не е предметъ на православния български богословъ днесъ за разглеждане. Истината ни интересува насъ, историческата истина, не времената и настроенията на народитъ и личноститъ. Че вие сте щѣли да бледословите за нѣкаква морална-лична непогрѣшимостъ и святостъ на папата ви, и сжщевременно като грѣшникъ да го разглеждате като частно лице — да дѣлите папската личностъ на две — двама папи въ единъ папа — всичко това е абсурдно твърдение. Сжщо така не ни ангажира да склонимъ Св. Православие да се помирява и подчинява на католичеството.

Вие обещавате да пишете въ отдѣла на вестника ви „Защита“, и ние отъ идния брой на нашия в. „Хр. защита“ обещаваме да пишемъ все по този основенъ въпросъ на католичеството — „за главенството и непогрѣшимостта на папата“. Ще види българския читателъ кой застъпва историческата истина и чистата богословска мисль — и кой заблуждава...

ЦЪРКОВНИЯ МАГАЗИНЪ

на

Атанасъ Топлийски

София — Алабинска — № 33

разполага съ всички църковни потрѣби за обзавеждане на църквитъ, както и съ голѣмъ изборъ на домашни религиозни украси, икони и картини изъ Евангелскитъ събития.

За църквитъ въ Златна Добруджа — специално намаление.

Искайте илюстриранъ каталогъ.

то на християнитъ, къмъ Църквата Христова, за да наследи вѣчно блаженство. Но тъй-като естественитъ човѣшки сили сж слаби затова, милосърдниятъ Господъ-Богъ дава на всѣки християнинъ по единъ ангелъ-хранителъ, силенъ да го уплтва по пжта на спасението и вѣчното блаженство. Този ангелъ-пазителъ се намира неотлжно при повѣрениа му християнинъ презъ дѣлия му земенъ животъ, ако този християнинъ постоянно да се бой отъ Бога и да Го обича. Колкото повече християнинътъ се стреми къмъ спасение, толкова по-близо стои до него ангелътъ-хранителъ. Службата на този ангелъ се състои изобщо въ това, да действува за спасението на повѣрената му душа. За тая целъ, ангелитъ-хранители ги наставляватъ въ вѣрата и благочестието, бранятъ нашитъ души и тѣла, застъпватъ се за насъ презъ земния ни животъ, молятъ Бога за насъ,

не ни напушатъ, най-сетне, и при самия свръшекъ на живота ни и отвеждатъ душата ни въ вѣчността.

Това е накратко, учението на Божие Слово и на православната Църква за ангелитъ-хранители. Така е учила и ветхозаветната църква (Псал., 33:8; Псал. 90:10—11; Бит., 24:7—40; 32:1—4; IV царства, 1:3—16; Даниилъ, 6:22 и нат. и пр.) Така е училъ и Христосъ-Спасителъ (Мат., 18:10; Лука, 16:22). Така учили и вѣрвали и светитъ апостоли Божии (Евр., 1:14; Деян., 5:19; 12:1—15; Апокалипс., 8:3 и пр. пр.). Така учили и папиритъ и учителитъ на православната църква, като: св. Василий Великий, Григорий Богословъ, Иоан. Златоустъ, Нилъ, Амвросий, Иларию, Климентъ и Кирилъ Александрийски, Григорий Нисски, Иоанъ Лествичникъ, Теодоръ Студитъ и мнозина други.

Близки и родствени на людетъ по своето духовно естество, ангелитъ

хранители взематъ живо участие въ нашата сждба.

Безчислени сж случаитъ, гдето помощта на ангелитъ-хранители ясно се вижда.

Всѣки ще си припомни — вѣрвамъ — доста случаи отъ своя животъ или изъ живота на близкитъ си.

На мнозина се е случвало — презъ детскитъ имъ години — да паднатъ отъ кола, или конь, или отъ високо мѣсто, безъ нѣщо да имъ стане; или нѣкому — да заспи при стрѣмния брѣгъ на рѣката, или близо до гнѣздото на отровна змия, но, като по чудо, да остане здравъ и читавъ...

Ангелътъ, който постоянно бди надъ него, го е запазилъ.

Въ живота на възрастнитъ тая помощ е още по-осезателна.

Единъ е прострѣлъ ржка да извърши неправда, но е билъ задържанъ. Другъ е стѣпилъ на пжта на злодеянието, но невидима ржка му е попрѣчила. Трети се е спасилъ,

защото само минутка преди влака е успѣлъ да прекоси желѣзния пжтъ. Другъ не билъ затиснатъ, защото секунда предъ земетресението напусналъ опасното мѣсто. И пр. и пр.

Всичко това устройватъ ангелитъ-хранители.

При смъртния одѣръ, ангелътъ отгонва враговетъ на душата и я придружава до Божия престолъ.

Явно е, прочее, колко много ние дължимъ на ангелитъ-хранители.

На своитъ ангели-хранители ние дължимъ голѣма почитъ, благоговѣние и благодарностъ. Добре е, винаги да помнимъ, че тѣ всѣкога виждатъ всичко, което ние вършимъ. Ако постоянно помнимъ това, никога не бихме дрѣзнали да вършимъ беззакония.

Прочее, чисти да държимъ сърдцата си и да не замърсяваме души-тѣ си, за да не пропѣдимъ божествената стража!...

Приложенъ комунизъмъ.

Процесът за комунизирание, окупирани области отъ С. С. С. Р., напоследък станалъ твърде интересенъ, поради методите съ които си служи последната. ?

Основната задача, която си поставя веднага, щомъ окупира една територия е, да отстрани отъ управлението всички чиновници и служаци, както и всички които сж играли некаква роля, финансова, икономическа или административна въ миналите режими.

Чиновниците се смѣнятъ постепенно до като Съветите се запознаватъ съ работата и администрацията.

Веднага се отстраняватъ полицейските органи, после финансовите и пр.

Главната имъ задача за комунизиранието на една провинция е следната: смѣната на целия персоналъ отъ времето на капиталистическия строй, начевайки отъ разсилните до началниците-отделения. Заематъ се местата дори и на най-върлите комунисти отъ миналия режимъ, които сж заемали отговорни места, въпреки че по убеждение сж били комунисти.

Много върли комунисти, архитекти, инженери, адвокати, които водеха тълпите и имъ обещаваха болшевишкия рай, вместо да имъ дадатъ места въ Басарабия, гдето ги свариха, тв ги арестуваха. Дори онези комунисти отъ Басарабия, които ги приеха съ цветя и червени знамена, били преследвани. Така напр. „магистрата Г. Стереварлъ комунистъ, и сега е още въ затвора. Чиновникъ, запознатъ съ другъ режимъ и друга администрация, не се търпи на служба. Персонала за болшевишката администрация се подбира отъ най-долните съсловия. Въ селата напр. комитетите се състоятъ отъ цигани, воловари и отъ най-бедните хора на селото, които никога презъ живота“ си не сж притежавали нищо.

Ето какъ се мотивирали: тия хорица хранятъ органическа умраза противъ ония, които иматъ и противъ ония, които сж били въ управлението. Този новия народъ, който ще се оформи изключително изъ средата на сиромасите, никога не ще позволи възвръщането на

ония, които сж служили въ капиталистическия режимъ или ще пожелають възвръщането му.

Волно и неволно, тб забравятъ че 99% отъ бедната класа сж стигнали до това положение поради алкохолизма или социалните болести.

Ако въ природата се следи и прави подборъ, то защо това се пренебрегва тъкмо тогава, когато става дума за човека? Знаемъ, че болшевиките правятъ подборъ на животните, били тв впрегателенъ добитъкъ, за клане, за спортъ и пр. Ето защо, комунизма ще си остане една неосъществима и неприложима утопия.

Вънъ отъ това, противоречието между национализма и интернационализма е просто крещящо. Основната идея на теоретическия комунизъмъ е унищожаването на всички граници за създаването на интернационална държава. Национализма е една пречка за побратимяването на народите. Така гласи теорията. Практиката, обаче, е друга. Когато става дума за руския народъ, комунизма е еволюиралъ. Може би никога отъ Петъръ Великий насам не се е почувствувалъ такъвъ подчертанъ национализъмъ въ Русия, като днешния.

Пламененъ национализъмъ, както по времената на големите националисти—царе.

Доказателства: Филма „Александъръ Невски“ и много други.

Другъ е въпроса съ народите, които влизатъ въ състава на С.С.С.Р.

Пропагандата и властта имъ внушаватъ, че всички сж руси, дори и съседните народи, които рано или късно, требвало да дойдатъ при майката. Стигнаха до тамъ да твърдятъ, че дори и молдованитъ сж отъ славянски произходъ, затова и езика, който се стараятъ да въведатъ въ училищата е изопаченъ молдовански езикъ силно повлиянъ отъ руския.

Селяните ужъ не се подаватъ на тия внушения, но до кога? Емигрантите и изселниците, които пристигатъ отъ Басарабия, разправятъ за много странни работи изъ болшевишкия рай.

Изъ в. „Кага“.

Изъ живота на епархията.

На 15 май т. г., по случай именния день на Н. В. Царя, въ Катедралния храмъ на гр. Варна бе отслуженъ благодарственъ молебенъ отъ Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Иосифъ, който произнесе наиздателно слово, въ края на което прикани всички присъстващи да се помолятъ горещо Господа-Бога, щото патрона на Негово Величество — Св. Царь Борисъ, който винаги е билъ небесенъ напжтственикъ на любимия ни Царь, да го окриля и вдъхновява, за да идватъ все по-честити дни за България.

На 18 май — Неделя на Самарянката — Негово Високопреосвещенство посети гр. Балчикъ, кждето отслужи въ Катедралния храмъ тържествена архиерейска служба. Въ време на Св. Литургия ржкоположи дяконъ Стефанъ П. Ставревъ въ свещенически чинъ и произнесе високо-наиздателно слово заденя.

На 24 май обединениятъ и целокупенъ бълг. народъ за първи пжтъ отпразднува по всички свои родни краища свободно и тържествено деня на светите Солунски Братя Кирилъ и Методий.

Тържеството по чествуването на този големъ народенъ празникъ започна отъ вечерята на 23 май.

Въ катедралния храмъ, кждето се черкуваше Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Иосифъ, беха доведени от г. г. учителите горните класове при гимназиите. Следъ вечернята служба Архиереятъ произ-

несе кратко слово къмъ учащите се, въ което подчерта факта, че великото дело на равно-апостолите Кирилъ и Методий е плодъ не само на достатъчни познания и умствени способности, а на дейно молитвено общение съ Бога. Този начинъ на работа, предшествуванъ отъ силна и искрена молитва, което ще рече духовно общение съ Бога, препоржча Йерарха — да бжде усвоенъ отъ младите питомци на Варненските учебни заведения, за да могатъ достойно да подражаватъ на безпримерните наши народни просветители въ служение на Родъ и Църква.

Следъ това, строилата се учаща младежъ на Катедралния площадъ, начело съ своите ученически музика, направи малка манифестация изъ града. Мило и трогателно впечатление направи на гражданството стройните редици на учащите се отъ Добришката смесена гимназия „Царь Борисъ III“ — весели и жизнерадостни деца на Златна Добруджа. Неудържимъ ентузиазъмъ, затрогваше до сълзи, изпълваше сърцето на всеки присъствающъ, когато маршируваха стройните и бодри добруджанчета!

На другия день т - 24 май — бе отслужена Св. Литургия отъ Негово Високопреосвещенство въ Катедралния храмъ, въ съслужение съ градския клиръ. Храмътъ бе изпълненъ съ богомолци. Между тяхъ личаха: представителите на военните и граждански власти, представителите на родолюбивите, просветни, културни

организации и учителското тело отъ града. Следъ свършване на службата Негово Високопреосвещенство, заеднъ съ всички служаци свещеници, се отправи къмъ специално построения аналой на катедралния площадъ, обкиченъ съ цветя и зеленина, кждето отслужи благодарственъ молебенъ. Следъ молебена произнесе хубава речъ за делото и паметята на светите Братя-Учителы г. Алекси п. Мариновъ, а катедралния хоръ и тоя на учащите се, придруженъ отъ военната музика, изпълниха химна на св. Кирила и Методия.

Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Иосифъ, придруженъ отъ г. г. Директорите на училищата и специалните лица, обходи и поздравя учащата младежъ съ днешния великъ день на българската просвета. Следъ това официалните лица се отправиха за специално построената естрада предъ ресторантъ „Кристалъ“, кждето всички ученици преминаха съ церемониаленъ маршъ.

Въ втората частъ на морската градина, следъ обедъ отъ 3 до 5 часа, бѣха устроени народни тържества.

Умоляваме всички наши абонати, при смена на адресите си да уведомяватъ редакцията, за да имъ се праща вестника редовно.

Който е пратилъ пари или списъци на нови абонати и въ отдела „наша поща“ не е отбелезанъ, нека съ една пощенска карта дани се обади.

Понеже има назначени нови пощенски раздавачи, то умоляваме настоятелите на вестника, да ни пишатъ точните адреси, а тия отъ градовете да отбелязватъ точно улицата и номера. Това ще считаме за голема услуга.

Всички обяви за търгове на църковните н-ства изпращайте до редакцията за да бждатъ поместени въ Епархийския органъ.

Внушително тържество на варненската църковно-национална младежъ.

Въ неделя преди обедъ въ Варненския народенъ театъръ бе дадена традиционната забава на ученическите християнски православни

дружества при варненските училища. Като гости присъствуваха представители на християнските дружества изъ всички градове на Епархията. — Народниятъ театъръ не можа да побере хилядното мнозинство. Забавата бе посетена отъ г. г. директорите и Почти всички учители отъ варненските учебни заведения, щешеве на учреждения, председатели на културни и национални организации заемаха почетни места въ театъра. Немаше кжтъ незаетъ отъ възторжена публика. Ръдко варненския народенъ театъръ е побиралъ толкова народъ и все пакъ голема, много голема частъ отъ желаещи останаха съ скръбъ вънъ отъ театъра. Забавата бе открита съ националния химнъ и химна на Н. В. Царя. Г-нъ Тодоръ Капановъ, епархийски оргинизаторъ на християнскигв ученически дружества, каза дълбокосмислено и пропито съ чистота и идеализъмъ приветствие. Следъ него Митрополитъ Иосифъ изложи програмата, целите и задачите на ученическите християнски дружества. Всеки пунктъ отъ належащата програма биваше изпращанъ съ бурни ржкоплескания отъ родители и ученици. Това свидетелствуваше, че програмата е реална и отговаря напълно на изискванията на днешната младежка душа. — Митрополитътъ завърши речта си по следния начинъ: **Съ неколку само думи изразена нашата програма гласи: младиятъ българинъ е решилъ да бжде възможното най-съвършено проявление на могщия български духъ.** Речта на Митрополита по съдържание и по форма бе наистина живъ изразъ за онова, което презпълва душата на българската младежъ. — Тя бе възторжено одобрена отъ хилядното множество съ нестихващи ржкоплескания.

Програмата на забавата бе наистина дълга, но разнообразна и съ богато съдържание.

Завършекътъ на забавата бе блестящъ, защото по извънредно внушителенъ начинъ бе представена въ жива картина обединена България.

Тържеството въ неделя бе тържество не само на уч. хр. д-ва, но и тържество на учителите и родители отъ Варна.

Нека все въ този духъ расте и крепне нашата младежъ.

АКСАКОВ * СКО ЦЪРКОВНО НАСТОЯТЕЛСТВО

О Б Я В А

Обявява сена интересующитъ се, че отъ 1 май т. г. е вакантна енорията въ с. Аксаково, Варненска околия, състояща се отъ 350 семейства. Енорията е самостоятелна, въ централно и първостепенно село, близо до гр. Варна.

Предпочита се кандидатъ съ висше образование.

Кандидатите на се явятъ за опознаване при църковното настоятелство въ с. Аксаково, Варненска околия.

Аксаково, 15 май 1541 г.

Отъ Църковното Настоятелство.

Църковно настоятелство с. Изгревъ — Варненско

ОБЯВЛЕНИЕ № 60

Обявява се на интересующитъ се, че на 22 юний 1941 год. въ 5 часа следъ обедъ аъ канцеларията на настоятелството въ с. Изгревъ, Варненско, ще се произведе търгъ съ явно наддаване за продажба на 5 дворни места, находящи се въ църковната „Стара кория“ край с Изгревъ, Варненско а именно: кварталъ № 46, парцелъ III, „кварталъ № 3, парцели: IV, III, I и II. Първоначалната оценка на 1 декаръ е 3000 лв. Залогъ за правоучастие въ търга е 10% върху първоначалната оценка за целото дворище. Поемните условия могатъ да се видятъ всеки присъствителенъ день въ канцеларията на настоятелството. Закона за Б. О. П. задължителенъ.

с. Изгревъ, 1 юний 1941 г.

Отъ Настоятелството.

В Н И М А Н И Е !

Пристигнаха, най-новите модели „ТУЛАНЪ“ радио-апарати, четири лампови батерийни съ кжси, средни и дълги вълни, работящи съ сухи елементи, могатъ и съ акумулаторъ, великолепенъ тонъ, гарантирано качество и великолепа външностъ при представителя Тодоръ Д-ръ Ст. Поповъ, ул. „6 Септемврий“ № 9 — Варна.

Печатница „Просвещение“ П. Зенгиновъ - Варна.